ډالئ

. هغه چاته چې زما او زما له ساده باده هنر سره مينه لري

په درنښت

ستاسو جلان

دویم ګام

نه پوهیږم دغه کرښې ورښې کرښې چې د شعر په نوم مې کښلي دي او ستاسو ددرنو مخ ته يې ږدم د خپل ځان او د خپلې ټولنې به مې څنګه او څومره ترجمانې کړي وي؟ دا زما د ادب او په ځانګړي ډول د شعر او شاعرۍ په خوږې نړۍ کې دویم ګام دی .
لومړی ګام مې دګلپانو اتڼ کتاب و او دویم ګام مې د هېندارو درې په نوم دی . ښايي زه په دې کتاب کې ډېرې نیمګړتیاوې ولرم ځکه چې انسان یم او انسان سنیمګړی وي . نو که تاسو درانه ماته خپلې نیمګړتیاوې په ګوته کړی دا به نه یوازې ستاسو له ماسره بلکې د پښتنې ادب او پښتنې شعر سره لویه مرسته وي . په همدې هیله ستاسو د خوږو نظرونو ،فکرونو ، ذوقونو اوذهنونو په لور د هېندارو د درې دروازه پرانیزم .

په انساني مینه

ستاسو جلان

غبرګولی ۱۳۹۰ ۱۵

کابل ژوندون راډيو تلويزيون

مننې

له ګران دوست او ځوان شاعر هارون پرهر څخه په مینه مننه کوم

چې ددې کتاب د چاپ لګښت يې په غاړه واخیست له خپل فرهنګ له خپلې خوږې پښتو ژبې سره يې مینه همداسې تانده غواړم د هیواد تکړه لیکوال محمد نبي تدبیرڅخه زیاته مننه چې ددې کتاب اوډونه يې وکړه او دچاپ په اړه يې نیکې مشورې راکړې او د قدرمن دوست کفایت الله جان څخه ډېره مننه کوم چې د هیندارو درې پشتۍ يې جوړه کړه

په درنښت

جلان

ځانګړنې

نوم : د هېندارو دره

شاعر: سیدجیلاني جلان

خپرندوی: د خاځي بابا ادبي ټولنه

دچاپ شمېر: ۲۰۰۰ ټوکه

لومړی چاپ :۱۳۹۰ لمریز- ۲۰۱۱ زیږدیز کال

اوډون : محمد نبي تدبیر

پښتی : کفایت الله جان

دشاعرد اړیکو شمیرې :۰۰۹۳۷۹۹۵۷۶۷۶۲\ ۰۰۹۳۷۷۷۵۷۶۷۶۲

برېښنلیک : jillani_jallan@yahoo.com

Jallan88@hotmail.com

چاپچارې : دانش خپرندویه ټولنه پېښور

یار بې مینې ترخه وخت نه خواږه کاږي

زورور دی له ډېرې اوبه کاږي

شوخ ماشوم یې د پلو زینه کې ناست دی

له پیچکو یې تاوکړي ویښته کاږي

خوله به راکړي د یاغي غرور نه لاندې

ژرنده لواړه دانه خوري خو اوړه کاږي

عجیبه د هنري تابلو کشش دی

په ولاړ نظر د ځان په لور زړه کاږي

یار چې ما بیلوي دا یې بې ننګي ده

ننوتې خلک څوک له کاله کاږي؟

ها ساده جلان دې داسې بلا وړی

چې د وینو له سره رنګ یې سکاره کاږی.

زمری ۱۳۸۶ ۲۷

غزنی

څرخې یې نازونه په انکار خبرو کې

ته وا ګلان رپې نرې باد ته په ډبرو کې

ستا د محبت ملاتړ لرو چې ځو د اور په لار
ګوره جنګيالي هم څه نا څه ډاډه وي زغرو کې

پاڅه حوصله د درد په وړاندې ځوانه مه بایله!
ژوند دی سړی لوېږي د حالاتو په ژورو کې

ښار به سندريز سړي په لاس لري منمه خو
يو نيم شرنګيدلی شاعر هم شته په نښترو کې

ناست چې د پرهر رڼا ته بيا جلان يوازې دی
تار د چا د مينې غزوي به په سندرو کې

سلواغه ۱۳۸۷ ۱۷

کابل نوا راډیو

له ورځي تښتم چي له شوره ډکه ستا غونډي ده

شپي ته پناه وړمه شپه چوپه ده زما غونډي ده

په دغه دښته کي شاید دمیني قتل شوی

په دغه دښته کي اوس هم د زړه درزا غونډي ده

!ستا د قربان قربان خبره مي اوس هم جانانه

د زړه په لپه کي راټوله د دعا غونډي ده

میني یي داسي کړم چي ګورم ایینه کي ځان ته

وایم چي دا ځیره خو څه نا څه اشنا غونډي ده

!زه په کي وینم د درد ځای ځای منظرې جلانه

ستا شاعري ټوله د واورې د رڼا غونډي ده

سلواغله ۱۳۸۷ ۱۲

کابل

نه هغه مست یم او نه دنگ دمیناري غوندې یم

اوس د وجود په اوږو بار د جنازې غوندې یم

ای ! چې مې وژنې نو چاړې او خنجر څله راوړې؟

زه خو په مازې باد ورکیږم د ایرې غوندې یم

رانه چاپېر دی د حالاتو د لمبو سمندر

زه یې په منځ کې د شډلې جزیرې غوندې یم

په دومره خلکو کې هیڅا زړه پورې ونه نیوم

په دومره خلکو کې زه څومره بې اسرې غوندې یم

مه مې راسپېره کنه ګراني راته وبه ژاړې

د ستا جلان اوس د دردونو د کيسي غوندې يم

مرغومي ١٣٨٧ ١١

کابل نوا راډيو

زړه مي هله سندريزه لمبه واخلي

چې یو ګل پاڅي له بل ګله خوله واخلي

د ښایست زور ته دې هغه وخت قایل شم
باد چې خوله ډکه کړي ګرد دې له پله واخلي

سره اوسپین به په ژړا ورته دلی کړي
زماني به ملنګانو نه وړه واخلي

شاعري مې دمور جاني مرګ خوږه کړه
ګني څوک به ډېر وخت نه خواږه واخلي

جلان ډېر پخوا قاتل جانان وژلی
په دې بیا قتل به څه خوند له مړه واخلي

مرغومی ۱۳۸۵ ۲۶

غزنی

زه د گمان په قدم تلم په لمبو واوښتمه

ببرته چې راغلم د خپل تن په ايرو واوښتمه

دومره مې هم د يو چا تورو ښنو ته مه رغړوه

همدا دې بس ده چې له کلکې ښتو واوښتمه

ستا دوې خبرې ستا پرشوندو نيغې وځرخيدې

چې زړه ته کوز شم په دوو مړو زمانو واوښتمه

په وينو سور غشی مې وموند پکې ته ښکاريدې

ستا په انځور کې هم د مرګ په نيزو واوښتمه

ما يې د اوښکو ترشا پاڼې دمات زړه ولوستې

جلانه ! ياره په ليکلو ښيرو واوښتمه

داسې نه ده چې له مونږه خطا وار دی
دا ساده موسکا د خدای دربار ته لار دی

نڅومه د ژوندون د پاچا لوښه
پخه شپه، بله ډیوه مست مې ستار دی

ښکلا زړونو ته پیدا ده زړونه عشق ته
یو ګلاب نه مې زده کړی دا شعار دی

لږ دشرم سالو پورته کړه له مخه

د سپوږمۍ په رانه کلي کې مې کار دی

پسرلی د تورو څڼو مبار ک شه

لیونو ته له ازله دار تیار دی

اوس ګنډې د وخت څیرلې ښکلا ګانې

ستا جلان دسندریزې ستنې تار دی

ځومره مغرور وم ځومره ښه خوی د ملنګ مې وکړو

زه چې د زړه له بامه ولویدمه شرنګ مې وکړو

یاد دې چې نیمه شپه کې ور دزړه راوټکاوه

ماهم خوب پرېښوده ښه وژړیدم ننګ مې وکړو

جانانه! اوس مې له نیم ژواندې ځوانی لرې ګرځه

لکه د لومې تار د درد سیلۍ ته ترنګ مې وکړو

دیوې نوې ښکلا ژبه یې په ګوتو راکړه

چې د طبعیت له لونګین غره سره جنګ مې وکړو

جلانه مړ شې اخر دومره بې غورې ځنګه وې

پاڼه د ګل وم داده اوسپنه شوم زنګ مې وکړو

وری ۱۳۸۵ ۲۲

کابل نوی کارته

مونږ چیرې نه کړ د ژوند بل اړخ باندې ستړی فکر

مونږ د ایستلې تورې لاندې مدام وړی فکر

وخت د سړو تودو حالاتو اوبه خوله کې ورکړې

خو ژوندی نه شو د پښتون د ولس مړی فکر

دا چې مونږ څومره یو ضعیف خلک دا بیله کیسه

مګر مونږ تل بللی خپل فکر پیاوړی فکر

مونږه په هر عصر کې دا پانګه خوندي ساتلې

نه بل ته وړی نه مو بل نه دی راوړی فکر

!مونږ به تر هغې یو دبل د لاس اله جلانه

تر څو چې نکړو د علمیت د کاله غړی فکر

غبرگولی ۱۳۸۸ ۲۹

کابل نوا راډیو

ژوند مې ټول ورته ډالۍ دی یو سړی دی یو سړی دی

په ورغوي کې مې پېټ دی شین غمی دی یو سړی دی

په زیړ سترګو رواجونو د ځوانۍ د غرور پېښې ړدي

ټینګ مې ونیسي په غېږ کې لیونی دی یو سړی دی

ګلدرې پسې نسکورې د ګلابو د ګوګړو

څه جذاب حسن ترې اوري پسرلی دی یو سړی دی

هلته لرې د باغ سر کې دکونډۍ ونې نه لاندې

دا چې ورو ورو را روان دی دی دی دی یو سړی دی

دومره ګران یم پرې جلانه چې خپل ځان ګڼي جلان

خو پر ما هم دومره ګران دی چې زړګی دی یو سړی دی

وري ۱۳۸۶ ۵

غزنی

په تورو څنو رنه سيوري له سپين شال وربړي

واه! د طبيعت په ګلدرو باندې جمال وربړي

لكه شنه غوړګه اوړي راوړي زړونه ځان سره وړي

له ګلابي اشنا نه څه عجب كمال وريږي

چې په هنر كړمه ځان ځاى ديار په مړو سترګو كې

پرما ګل زېړې منظرې هغه مهال وربړي

پرون يې ډېر په صميمي انداز له خولې ووتل

ګرانه! مخونه چې نږدې شي پرې وبال وربړي

جلان كه هر څومره د ښار د ماحول رنګ واغوندي

خو ترې شډل بډل خويونه كليوال وربړي

مرغومی ۱۳۸۵ ۲۶

غزنی

چې مې پر څنو پستې ګوتې له سروره وهي

ته وا په شاړو درو لاس د سپرلي حوره وهي

زړګيه ! دومره خوش باوره تکيه مه کړه پرچا

کچه تربور د پټي پوله له تربوره وهي

د تيرو منځ کې د وريته غمي له نقلې قوله

ورځ هم قاتله ده چې شپه د لمره په توره وهي

دا چې مې مينه پرکچه مزي تړي ګرم نه دی

هندوې ناوې پر تندي خال له سندوره وهي

د جلان هغه دنګه پېغله انديواله ده چې

پاس پر تټر باندې هينداره له غروره وهي

مرغومی ۱۳۸۵ ۲۹

غزنی

د ګلابونو پر رومال يې راته سر وتاړه

خدايه ! دا چا مې ژوند دميني په هنر وتاړه؟

اوس پسې ګرځم په خوړو خوړو پيمخو شيبو

جانان د خپلې ښکلا شا ته د زړه ور وتاړه

ناز يې د سترګو غنم رنګ سيوري ته ساه ورکړله

نن باراني وريځې په زور د اوړي لمر وتاړه

يو سور غمی دوه شنه بنګړي يې کړل چيني ته ګذار

ليونی بيا څه فال په تک زير مازديګر وتاړه؟

!جلان خو دومره ضيعف نه دی در قربان جانانه

پر بخملين نازک بدن باندې دې غر وتاړه

مرغومی ۱۳۸۵ ۲۲

غزنی

زه هم مرگونی ژوند کومه د اورونو تر منځ

هغه هم ناسته د څلورو دیوالونو تر منځ

هغوی به څه له رواجونو بغاوت وکوي؟

څوک چي اوسیږي یو محل کي د تربرونو تر منځ

هلته مو ډیري خاطري کړي له ډبرو لاندي

هاغه شنه ونه وینې ؟ پوري ددوو غرونو ترمنځ

د ماشومانو په سپیڅلي دعا هم ونه شوه

لرو بي حده فاصله د نصیبونو ترمنځ

جلان جانان سره لري د میني دغسې راز

لکه اړیکه د ښکلا د ګلابونو ترمنځ

څه فکر کوې چې د ا به چا پسې   را وتی وي؟

بویه دا ساده سړی په تا پسې راوتی وي

زه چې ستا لیدو ته راځم دادې روا حق ګڼم

ګل چرته پېښې کړي چې بورا پسې راوتی وي؟

کاڼي يې د غره له پېښو ووزي خو ښکارېږي نه
ښايي چې يو څوک د اور رڼا پسې راوتی وي

تا چې پروني ماښام دربل کړو په معما کې نو
نن به يې ضرور څوک په مانا پسې راوتی وي

دغه ځواني مرګ جلان د کاڼو نبض تل نيسي
خدايزده دا به څه ډول ښکلا پسې راوتی وي؟

ليندۍ ۱۳۸۵ ۲۵

شمشاد تيلويزيون کابل

ژوند چې د حیا له پولې واوړي ډک له کرکې شي

سپین مرغه چې تور سکاره خوري توري یې بڼکې شي

ستا د بدلون غږ چې مې د زړه په غوږ کې کړنګ وهي

ماتې مې د خیال له ماشومانو نه نانځکې شي

ډېر د ویاړ غمې به زمونږ مټو باندې وناځي

ګرانه قافلې که مو د زده کړو راچابکې شي

ستا د اننګو پیڅې چې شرم کې لار ورکه کړي

پیغلې زمانې ته وا د زیړو ګلو ځمکې شي

ځار دې شم زلمیه ! ګلابي پښتو را وسپړه

ژبې چې د لیک له لړۍ ولوېږي نو ورکې شي

څنګه جلان نه کړي سلامې په دوه لاسې ورته؟

دې سترګو ته شنې ډبرې هم تر ګل نازکې شي

کب ۱۳۸۵ ۲۲

غزنی

برند بانه یې د پیچکو ناز ته ناڅي

نن یې زړه کوم ګلورین اغاز ته ناڅي؟

ستا له رویه به حقیقت لري په پام کې

چې مین دې په څرخو مجاز ته ناڅي

سپین کالی نجلی راګوري خدای دې خیر کړي

د سخي صاحب کوتره باز ته ناڅي

زه چې ښکته شم د شپې اخري پوړ ته

د ژوند ډمه مې د فکر ساز ته ناڅي

دنګ جلان په خپل شډل بډل خوی پرېږدئ

لیونی د خپلې خولې اواز ته ناڅې

غويي ۱۳۸۶ ۶

غزنی

ځوا ن نظر يې پر بارخو د مرګ انځور دی

طلايي غشی د ګل په لينده سپور دی

نامحسوس غوندې مې بل دی په اروا کې

يار د ګلو له اوبو راوتی اور دی

چې تناکې پښې د مالګو په غرو ګرځم

زور دی زور دی د قاتلې مینې زور دی

هی د شپې په شان ته ږنګې بنګې پیغلې

دنګ شاعر درپسې پړمخې نسکور دی

نه! جلانه تر تېر یې لاس اوږد نکړې

سپینو تیږو کې اوده لمر ته منګور دی

غویي ۱۳۸۶ ۲۸

غزني

راشي خو له شرمه ترې خوړه پوښتنه ورکه شي

ته وا په غبار کې د غره شنه لمنه ورکه شي

يارچې دجمال او د جلال په رنګ کې رنګ کړي ځان

مانه دخپل تېپ د روغيدو غوښتنه ورکه شي

داسې مايوسی د ژوند په پاڼو کې بې نومه کړم

لکه توره شپه کې چې بې تاره ستنه ورکه شي

ځوانه شاعري مې پر ملامته شي بې خونده شم

مانه چې هر وخت د يار د مخ کتنه ورکه شي

خوی د شوخی پرې نږدې جلانه تاواني به شي

مينه هله سر خوري چې د ګل ويشتنه ورکه شي

زمري ۱۳۸۶ ۲

اريوب ځاځي خيرمېنه

د پشکال په څېر ګرمي لري باران هم لري
قربان له داسي يار غضب لري قربان هم لري

که د کافرې ښکلا لاندې لور د مرګ ګرځوي
خيردی يو نيم عيب خو سپيڅلی مسلمان هم لري

منم ساده دي دا د غرو شډل بډل وګړي
مګر په پاکو پاکو زړونو کې ګذران هم لري

وژنه يې مه ځوانه! اخر د انسانيت په خاطر
چې خدای پيدا کړی دی دا به يو ارمان هم لري

ګرانه! د فکر په ښکاري باندې دې ډير پام کوه
دا سيمې شنې هوسی لري ګوره پړانګان هم لري

يو ناڅاپي د مينې زور کې راکړه ورکړه د زړو

جلانه ! دا کار ګټور دی خو تاوان هم لري

زمري ۱۳۸۶ ۷

غزنی

ما چې غزلیزو انځورونو کې راونیوې

وخت په لوړو لوړو ارزښتونو کې راونیوې

څنو دې له نازه لوپټه له مخه پورته کړه

باد ځکه په زیړو رخسارونو کې راونیوې

لار ته د رانه سهار وتل څه اسان کار نه و

ډیرې تورې شپې مو ګریوانونو کې راونیوې

سوال د بڼ ګلونو خدای ته ستا د تم کیدو وکړ

ونو چې د پاڼو په لاسونو کې راونیوې

فال مو وجلانه! د زیارت مینجاور وکاته

شپې مو دباران اوبه جامونو کې راونیوې

زمري ۱۳۸۶ ۱۲

غزنی

لکه ته یو خوړ ارمان رانه چاپېر دی
د زړګي کور مي د شاتو اورکې ګېر دی

یار له خپل ښایسته څو چنده لوړ ګرځي
زورور سیند دی د غرو په سرو تېر دی

د بارخو جام یې عجب خانه خراب کړم
تصور د ازاد ژوند راځني هېر دی

دا چې ښکلي یې نه خوري ګناه یې خپله
زما زړه خو د اومو شیدو پنېر دی

پر شډل جلان د ښار ښکلا مینه
له نښتره سره زیړ ګلاب کوشېر دی

زمري ۱۳۸۶ ۱۲

غزنی

نن يې بيا د انکار غبر ځرخي په خوله کې

څه کچه بلا ولاړه د ګل وره کې

چې مو سترګې شوې خوږې پر تا نو خير دی

د سجدې ځای ته کاته کيږي لمانځه کې

د راتلو لار کې چې کرښې درته کاږو

مانا دا نظر کوه چم او کاله کې

چې د ستا د هوس خام وږه پرې پاخه شي

دومره اور لرم د زړه په تناره کې

مرور جلانه !زر ورغاړي نه وزي

څه خودي خو باید وي په پښتانه کي

زمري ۱۳۸۶ ۲۶

غزنی

پخه شپه ده خواره خوب ته شرنګ یم شور یم

د یو ښکلي درد په پانه پانه خور یم

یاره! دا خو ستا د میني برکت دی

زماني ته چي په سلو عیبو تور یم

چي راګوري د لید تار دومره تیره کا

ته وا لري چرته جګو غرو کي کور یم

نڅوم چي په څرخو د چوپتیا پیغله

د خپل فکر په اوبو ژرنده د اور یم

!د نظر زلزلو وخوړم جلانه

لکه وروست دیوال په مازي زور نسکور یم

وږی ۱۳۸۶ ۲۰

غزنی

د مخ څمکه یې نظر پسې اوړي

سره کفري نړۍ په شر پسې اوړي

ددوو سترګو خوږه لار په تا مینه

څکه ستا د کاله ور پسې اوړي

چې مې عشق کړل جنون ، عقل سکه وروړنه

په اتڼ کې لر په بر پسې اوړي

د جنګ اور د یوې پیغلې په لاس مړ شو

د تورزن غړ به څه نر پسې اوړي ؟

جلان ستا د مخ پیټاو ته ناستی غواړي
دلمرګل ګله ! په لمر پسې اوړي

غویی ۱۳۸۶ ۵

کابل رشاد ادبی کره کتنه

چي مو سترگي لکه غلوزې ورپسې دي

اننګي يې د ګبين خوږې چينې دي

بند ورغوی مې دشال لاندې پرانيزه

پکې پټې د غميو زماني دي

د غضب د ګذارونو پايله دا شوه

چې ټوټې ټوټې د زړونو دروازې دي

مخ ورواړوه چې ګل تصويردې واخلي

اينې له ډيرې تندې درکړې دي

اوس نو ګرانه ده چې لاس درڅخه واخلم

ستا د چم خاورې زما په وينو سرې دي

هله زر د مينې ګرمې اوبه ورکړه

د جلان د احساس شونډې مرې سرې دي

غويي ۱۳۸۶ ۱۶

کابل

غلوزې" : د شاتو مچۍ"

ته وا ګلاب د چینې لاره کې خبرې کوي

هغه چې ځان سره هینداره کې خبرې کوي

د تږي تخم غوندې څوک باران باران یادوي؟

زما د ذهن په شودیاره کې خبرې کوي

دا پښتني ساده باده ښایست یې څومره خوند کا

په خوږ انداز کلیمه داره کې خبرې کوي

ملاله ژبه د نظر په اننګو ګرځوي

سره پرښته د ستورو باره کې خبرې کوي

نن دې ګل خوله ورکړه سبا سبا ته پرېږده

جلان عادت دی په تیاره کې خبرې کوي.

کب ۱۳۸۶ ۲۷

اریوب ځاځي خیرمېنه

د زړه کب رانه وړي لکه سپین باز راځي یو څوک

د ورکو ګمانونو په انداز راځي یو څوک

د ترو زړونو ځمکې پسې ښکته پورته کيږي

د رپندو بڼو په عجب ناز راځي يو څوک

د شپې له خاموشۍ د ګل باران غوندې را اوري

د ذهن په کوڅو کې لکه ساز راځي يو څوک

مخ اړوم را اړوم نه ښکاري خو ډير خوږ

په مړه قدم د زړونو په اواز راځي يو څوک

د شنه ښايست د پاڼو پاڼو اوښکو په موسکا کې

جلان غواړي د ګل په جينماز راځي يو څوک

سلواغه ۱۳۸۶ ۷

کابل د نوا راډيو

څه مې پوښتې ګراني ! پرېږده پرېږده څه مانا څني ؟

شپې مې له ورغوو نه ښوېږي لکه ستا څني

ګرمي نه دي سترګې دې چې زما سترګو ته نه ګوري

پيغلې د پاخه عمر خو اړوي تر شا څني

ځار دې شم د مخ رنه چرګی دې شال کې پټه کړه

ډکې دي له خاورو له ګردونو نه زما څني

څه به ټکوم سر د پيمخو بې لوظی ځني

اوړي د ډول غږ ته په اتڼ کې هرې خوا څني

څه مانا جلانه د غزل مقطع کې دا تصوير؟

توره شپه لمدې په اوړو خلاصې د ليلا څني

کب ۱۳۸۶ ۱۰

کابل نوا راډيو

چرګی : دناستي د کوټي بره خوا

راګوري، نه راځي پخپل کړي سوګند ولاړ دی

لکه ګلاب د خپل وجود کړۍ کې بند ولاړ دی

له جنتي ګلبڼ راوتې ننداره ده دغه؟

که يې پر مخ باندې له شرمه سپين مړوند ولاړ دی

هغه ماښام هغه باران هغه ښتني شونډې

هاغه تصوير مې اوس هم ذهن کې ځرګند ولاړ دی

دخپل کرم د ساړه سیوري لاس راوغزوه

د یو ارمان غرمه غرمه لمر ته مې ژوند ولاړ دی

لکه غاټول په یوه پښه په پخه شپه کې جلان

سوال او زاری کا، خدای ته خاص ستا په اړوند ولاړ دی

غبرګولی ۱۳۸۷ ۲۸

کابل   نوا راډیو

زه او يار چې يو وجود شو د عشق تل شو
د کيف اور شو د ځوانۍ ډيوه کې بل شو

چې سرونه ديو بل پر اوږو کيږدو
ته وا لمر اوغر تکيه په يو او بل شو

طبيعت پرمونږ عجبې کانې کاندي
کله غشي کله دوې پاڼې د ګل شو

چې له ټول بدن نه سترګو ته راټول شو
دا وخت دوه شهکار بيتونه د غزل شو

خدای دې داسې شيبې راولي جلانه!
چې د نوک اورۍ په شانې سره خپل شو

۱۹وري ۱۳۸۷

کابل نوا راډيو

اوس مې لاس څه دهغې په اوړو اوړي؟
اوس يې څڼې دې اوږدې په اوړو اوړي

د عشق زور دې ژبه تيره کړي په شونډو
سره غرمه د سرې غرمې په اوړو اوړي

په ژوند څه باور دی راشه ګورې نه چې
ورځې شپې د زمانې په اوړو اوړي

سور سالو يې په ځوانۍ سيلۍ ته رپي
سرې لمبې د شنې درې په اوړو اوړي

د ښکلا په زور دې څه په جلان وکړل ؟
ميکدې ته د سجدې په اوړو اوړي

بس دی فکرونه د شډل بډل اوربل نه کوم

دخپل غزل د شالید لارو کې مزل نه کوم

ما که څوک غواړي په کوم ګوټ کې به یوازې ناست وم

زه د ډیوې غوندې رڼا په کوم محفل نه کوم

زه څه خبر وم؟ چې مزاج پرې د جانان خوږیږي

ما دې داخل وبښي بیا په ګل ویشتل نه کوم

لکه ابشار د شور په ګام ځمه له یاره سره

لکه د څاه اوبه ژوند نور دڅاه په تل نه کوم

جلانه! اوس د ژوند سړو تودو بلا وښیار کړم
اور ته کتل کوم خو اور ته اوښتل نه کوم

وږي ۱۳۸۷ ۶
کابل د نوا راډیو

څه عجبیه ده څومره زر د سړي زړه پرې کوي
دغه ساده ساده نظر دسړي زړه پرې کوي

ناز د موسکا د ګل په لاس کې ګرځوي زړه پسې
پیمخي داسې په هنر د سړي زړه پرې کوي

دا توري ځني او دا ځوانه کليواله ښکلا

هر مازديګر هر مازديګر د سرې زړه پرې کوې

اوس مې هوس هم د باور په قدم نه ورولي

ځکه باور هم ناخبر د سرې زړه پرې کوې

جلانه ! ته خو داوړدو بڼو خبرې کوې

دغه چړې دغه خنجرد سرې زړه پرې کوې

لړم ۱۳۸۷ ۱۹

کابل نوا راډيو

نظر مې نه پریوزي دخپل منزل هینداره باندې
څه نا امیده یم روان د ژوند په لاره باندې

بده یې مه ګڼه ښکلا ته که دراوړي سترګې
دغرو وګړي لګوي ډډې په باره باندې

اوس یې د نجونو په اتڼ کې د غړ شرنګ نه وځي
خدایزده څه چل شوی مېینه سندرماره باندې؟

پرېږده چې زړونو د جذبو لاندې ټوټې ټوټې کړو
پرېږده چې ځوان هوس ښه موړ کړو په مرداره باندې

دغه غرمه دغه سوړ سیوری دا مکاره نجلۍ
جلانه ! واړولې خدای ښه په تیاره باندې

لړم ۱۳۸۷ ۲۱

کابل نوا راډیو

پوښته مې مه چې څنګه ټيټې سترګې شلم ولاړ يم

د خپل وجدان په محکمه کې درته ګرم ولاړ يم

د لمرين مخ شغلې راواړوه ژوندون مې واخله

په زيړه پاڼه دخپل تن لکه شبنم ولاړ يم

پام د سپيڅلي احساس لاس دې پرما وا نچوې

ضيعف انسان يم د هوس په جهنم ولاړ يم

په ښاري ژوند کې مې د غرونو سړی ونه ګڼې

اوس نه په لوظ نه په وعده نه په قسم ولاړيم

جلان د ستا د هيلو ستا د ارمانونو قاتل

مدام د ستا د خوښئ مخ ته لکه غم ولاړ یم

مرغومي ۱۳۸۷ ۱۲

کابل نوا راډیو

خلک بر لاړ شي سفر ووهي دمه یې وشي

پښتون چې یو بل نه سر ووهي دمه یې وشي

دوی د ګل سیوریو کې د مینې ژوند ته زړه تنګیږي

دوی چې خپل ځان په خنجر ووهي دمه یې وشي

زما ګلاب ګلاب جانان لري هم ښکلی عادت

چې مالګین لاس په پرهر ووهي دمه یې وشي

اوس ددې چم وګړي ټول لکه بانه د اشنا

کله چې شر ته نظرووهي دمه یې وشي

ای ګل وجود ساقي ! په دوو غوړپونو نه مړیږي

جلان چې ښه ډک ساغر ووهي دمه یې وشي

کب ۱۳۸۷ ۳

کابل نوا راډیو

څه پیکه ژوند دی له پیکه ژونده وزگارنه شومه

لکه بې مخه تیږه هیڅ د چا په کار نه شومه

زه چې هر گام ږدم نو سکروټې راخوټیږي مخ ته

زه چیرې سم د گلابونو په دیار نه شومه

لکه غبار یې تل ترشا روان په پل پسې یم

لکه هینداره مخامخ مخ ته د یار نه شومه

په دې خفه یم چې مې څوک په اوږو وړي نه دي

خو په دې خوښ یم چې د چا په اوږو بار نه شومه

له دې نه ستره بې ننگي جلانه بله څه وي؟

هغه له ما نه ځار شوه زه له هغې ځار نه شومه

غویي ۱۳۸۸ ۲۵

کابل نوا راډيو

رانه ماته د يو چا د زړه هينداره　　　　　　ځم چې جوړه يې کړم بيا د زړه هينداره

کوم تصوير پکې د يار تبې اخيستې؟

نن مې بيا ده په درزا د زړه هينداره

که دې شپې رڼا کوې راسره مل شه

اوس مې ښه کاندې رڼا د زړه هينداره

دا سړی منم ډير ښکلی له خيرې نه

خو يې ډکه له ريا د زړه هينداره

د لفظونو پس منظرمې لوند په اوښکو

ما مينځلې په ژړا د زړه هينداره

!د کينې غبار الوتی دی جلانه

ترينه وساته صفا د زړه هينداره

چنګاښ ۱۳۸۸ ۱

کابل نوا راډيو

هله مرمه زړه مې چوي ګرانې راشه

بيا دردونه شول رانوي ګرانې راشه

وړې ژبې د حالاتو رانه تاو دي

خوشالي مې له ژوند روي ګرانې راشه

په پلو کې د اور مخو ارمانو مې

زلمکي احساسات سوي ګرانې راشه

دومره څوک نشته چې سترګې يې راواوړي

دلته ټول دي ځان پلوي ګرانې راشه

ستا د عشق ډېرين کار کې د جلان شول

په تڼاکو سپين ورغوي ګرانې راشه

زمري ۱۳۸۸ ۱۰

کابل نوا راډيو

زه چې په شعر کې د خواږه اشنا له خولې غږېږم
ته وا وږمه يم د ګلاب له دريڅې غږيږم

هغې راوکتل او بيرته يې مخ واړولو
يو څو شيبې په دې اوښتې زمانې غږيږم

دوی به هم سوی وي زما غوندې په عشق کې دچا
له تورو کاڼو سره ډېر ګرانې په دې غږېږم

په ژ وند کې ډيرې خوا وې شته چې هنري شي مګر
زما خوښيږي د طبيعت په منظرې غږيږم

په کومه ورځ چې جلان مخ د جانان ونه وينم

باور کوئ په هغه شپه خوب کې د شپې غړيږم

زمری ۱۳۸۸ ۵

کابل نوا راډيو

صبرکوم خو نه صبریږي وایه څنګه وکړم؟

زړه مي په تا پسې خوږیږي وایه څنګه وکړم؟

مجبوري بده ده خو بیا د محبت مجبوری

په خدای که هیڅ څه چاره کیږي وایه څنګه وکړم؟

ترپخو شپو ددرد ډیوي په اوښکو بلې ساتم

لوغړن ژوند دی بس تیریږي وایه څنګه وکړم؟

ستا مینه ناکه خندا ستا خوږې خوږې خبرې

په زړه مي ډیرې راوریږي وایه څنګه وکړم؟

!اما خوپه زور په تا زړه نه بیلوو جلانه ګله

مینه ده خپله پیدا کیږي وایه څنګه وکړم؟

شپه ده پخه په سپیڅلتوب خبرې ډیرې کوو

نه په خوب نه ، په مینتوب خبرې ډیرې کوو

د زلمیتوب او پیغلتوب جګړه خوږه جګړه ده

په زلمیتوب په پیغلتوب خبرې ډیرې کوو

پریږده چې نن اوبه اوبه کړو جل وهلي جذبې

سړیتوب وژنو لیونتوب خبرې ډیرې کوو

!اوس چې خبره د ښکلا شوله جلانه یاره

نو راته غوږ شه په آریوب خبرې ډیرې کوو

اریوب ځاځي خیرمېنه

باد دې په څنو کې څو سپین وینتان راوبریښول

ما اوریدلي وو د کال په پای کې شپه زړېږي

ستا د موسکا په جادوګرو تصویرو پسې مې

وریښمینه یاره ! د زړه ځوانه ایینه زړېږي

اوس چې مې مینې ته درانه نه ګوري ګرم هم نه یې

دا زه منم له تن نه لویږي چې جامه زړېږي

ددې پیکه پیکه غبارغبار شیبو په سبب

خدایه ! له زانو هم د واورو ترانه زړېږي

په تخیل یې د نوښت زریني څړیکې کره

ستا له جلان نه د سندرو زمانه زړېږي

۱۳۸۴

لوګر سنځل ګل مشاعره

چې غصه شي عجبه شي داسې سره شي

ته وا مالګه په تت اور باندې پخه شي

ستا د نوم د پاکو تورو بلا واخلم

چې پر شونډو مې موسکې شي زمزمه شي

د فطرت لښتې يې ډک شي له خماره

د نظر چينه چې سره شي ميکده شي

انتقام به دخپل مات زړه ترې نه واخلم

که راګيره مې په غيږ کې زمانه شي

په اوبو دې د خپل خوی دی لمبولی

ستا تصوير هم کله اور کله نغمه شي

تخيل مې خوله کړي ډکه له سندرو

چې ورمې د ګل ښایست ته نذرانه شي

چې تصویر دې د خوبونو راپیدا کړم

د سپرلیو ایینې به راپخلا کړم

هله زر شه غنم رنګه موسکا وکړه

چې د ګوړو په اوبو کې دې رښا کړم

د یاغي سرور له پښو به غېږه تاو کړي

چې د زړه کوڅې دې واړه په درزا کړم

خاموشي به ورته شنه شي له خندا نه

زمانې چې په نڅا کې په خندا کړم

د سکروټو جام به جوړ کړم له جلانه نه

که نازونه جګ برجونه د ښکلا کړم

مه مې وړه د غشو په سليو کې

ساه يم د ژوند بلو ډيوګيو کې

ته د انقلاب له دستور څه خبر؟

زور دی په وړو وړو خولګيو کې

ځار د غرو د نجونو له ياغي رواج

پيغله لمبوي په پنځلسيو کې

ګرم نه يم که مرګ د اننګو دې شوم

مست وي سيلابونه په جړيو کې

لاس به د جلان تر ستورو ورسي

پورته شو د مینې په پوړیو کې

ژوند ژوند اننګو نه يې اوربښت د ګلابونو دی
دا د ښکلا ذات کې لوی نوښت د ګلابونو دی

دا دنيا پېنه زمونږ د عشق د ګل زريني پيښې
زه د وړانګو غر جانان مې دښت د ګلابونو دی

کېنه چې سکوت د تيارو مات کړو په درزا د زړو
شپه به په دې پوی کړو چې جوړښت د ګلابونو دی

تتې مو خبرې شوې ليمو کې د جذبو دراز
خدايه ! په دې ځوان وخت کې زړښت د ګلابونو دی

ستا دنوم له تورو يې ډيوې د غزل جوړې کړې
ستا شاعر جلان پوی په ارزښت د ګلابونو دی

حالات به خپل کړم په هنر هنر به غر مات کړم
تور کاڼي لولم چې غرور دې د نظر مات کړم

تا که خبرو کې اوبه د ګوړو ګډې نکړې
زه به پخپلو پرهارونو کې خنجر مات کړم

اوس خو ماشوم یم ته دعا کوه که وخت مې یارشو
په دې چاچیو به د لوړو زورور مات کړم

بیا به ځوانی ته لمبه ورکړم د نکریزو بوی کې
چې روژه دار نیت د لونګو په اختر مات کړم

دغه جلان دې اوس په دې خبرو کلک ولاړ چې
یا به جانان د مټ ځوندی کړم یا به سر مات کړم.

وري ۱۳۸۵ ۲۵

کابل نوې کارته

په قدم قدم روان یمه درګورم

ستا د ستړي وخت جانان یمه درګورم

په ليموکې دې ښايست د يو چا لولم

يو سپيڅلی مسلمان يمه درګورم

!د نظر لمبې دې مړی مه شه جانانه

توره شپه ده بيابان يمه درګورم

د فطرت د چينې غاړې ته دې ناست يم

يوه تانده يو ارمان يمه درګورم

که انکاردې د انګار دمانۍ برج شي

ستا جلان يم ستا جلان يمه درګورم

غبرګولی ۱۳۸۵ ۳۰

کابل شمشاد تيلويزيون

له ارمانونو ډک زړه بیرته درنه تلو کې ورمه

لکه زخمي ورور مې په شا په جګو غرو کې ورمه

ته چې زما په لیدو اور اور د غضب شوې ګرانې

همدا تصویر درنه اوبو اوبو لیمو کې ورمه

زه یو مین یم یو ساده مین د خاورو نقشه

زه خو جانان نه یم چې زړونه په بنو کې ورمه

د ښار جانان دی خدايزده وبه يې مني اوکنه؟

دغرو ميوې ورته په شنو سرو دسمالو کې وړمه

جلانه! مخ دځمکې تکه سره تبی شو راته

تناکې پښې د سرو دردونو په پڼو کې وړمه

غبرگولی ۱۳۸۳ ۱۲

کابل کلاچه

صبر کوه صبر کوه لیونۍ وس نلرم

پیل په روپۍ دی خو دا زه د روپۍ وس نلرم

تا څنګه ولمانځم ؟ حالاتو په اورزیږي رسی

کلک یم تړلی د خوږې ازادۍ وس نلرم

هغه غر ګورم چې پنا یې ترې تا نشم لیدای

بام ته ختی شم خو د سپینې سپوږمۍ وس نلرم

هیله ده اوس به مې شاعر زړه په ډیر څۀ ومنې

اوس زه له دې پرته د بلې ډالۍ وس نلرم

!د مرګ برجونو ته پنا وړمه جلانه یاره

نور دخړلې درد د سرې زندګۍ وس نلرم

مرغومی ۱۳۸۳ ۵

کابل افغان ادبي بهير

نور به په زړه غر اړوم غر دې په زړه واړوه

بس بيوسي ده اشنا مينه دې له غره واړوه

سختې سيلۍ کې او په شړک باران کې بله ډيوه

جانانه نشې وړی خپل ژوند ته دې مخ ښه واړوه

په بخملينه خوله زما نوم ته ځای مه ورکوه

دا طلايي چينه د سره اور له کاله واړوه

د سترګو راز د چا سرې موسکا کې ونه ترې

دميني جنګ نه دې خواږه خواږه بانه واړوه

د سره شکست له ويرې اوس هم خوب کې وېګنيږي

ځه مړې ايرې دې د جلان په ګريوانه واړوه

تله ۱۳۸۳ ۱۲

کابل

لمر چې مازديګر کې ګلدرې په ښکلا ومينځي

داسې به یو څوک مونږ هم د خولې په ښکلا ومینځي

مسکه شي په شونډو کې بیا خپلې کیسې وژویي

ته وا څوک راتلونکي زماني په ښکلا ومینځي

نه غواړم زړګیه د ګلونو دنیا نه غواړم

پرېږده چې جانان مې د لمبې په ښکلا ومینځي

غواړو ددې ښار خاوند نه تور زړونه دې سپین کاندي

نه شته ضرورت چې اینې په ښکلا ومینځي

واه واه په ګلدارې شړۍ پټ شډل جلان راغی

اوس به اتنیزې تماشي په ښکلا ومینځي

غبرګولی ۱۳۸۴ ۱

اریوب ځاځي خیر مېنه

تکه سپینه خوله چې په اور مخې غصې غټه شي

لکه ایینه چې په سرو شنو مریو پټه شي

تاو مې کړه له غاړې غبرګ لاسونه ځوانې مرګه شې

پریږده چې ژوند اور واخلي شیبه شیبه سکروټه شي

بویه رسیدلی د بریا تر لوړې څوکې وي

چا ته چې ګلاب ګلاب د یار د کوڅې خته شي

غر دشنو سندرو شي شاعر چې بې جانانه شي

لویه بایه وکړي خو په بایه کې یې ګټه شي

هغه وخت سپینچکه! ستا جلان تاپسې دېر ژاړي

دکه چې پوره د خاموشی نه د شپې څټه شي

غبرګولی ۱۳۸۴ ۱۳

لره پښتونخوا کوهاټ کمکول شریف دوهم کیمپ

مينه مې توده چينه په شونډو د سلګيو شي

تاپسې مرم لمر چې ويش د ورځې په کړيو شي

ياد دې راته راوړي دماضي خوږې شيبې

شور چې په شنو ونو کې د سرو شنو مرغکيو شي

ناز چې له ښو لاندې شي ناز چې لمبې واغوندې

دې وخت کې ښايست ته زمانه هم په زاريو شي

خدای نه دې جانانه! په خدای داسې وخت کې غواړم چې

غوړې اتڼيزې ځڼې ول ول په شړيو شي

بيا به ترې جلانه ښه ځولۍ ډکه له ميني کړې

زړونه چي لمبي لمبې شي وخت چي د خولګيو شي

وري ۱۳۸۴ ۱۵

اريوب ځائي خيرمېنه

خدایزده چي یارمي تندی څنګه داسي تور نیولی ؟

نن ګل لمن کي عجیبه شین بخن اور نیولی

!د زنګولي قدم غبر دي بختور شه نجلي

ما په لاسو کي ورته ډک د میوي شکور نیولی

مونږه د میني ، انسانیت له مخي څه نه وایو

ګني جوس له پښتنو نه چا په زور نیولی؟

که مي اواز وي له ژړا سره ملګری څه باک؟

خپل ماشوم ورور یي دی له لاسه خپلي خور نیولی

د زمانو د رواجونو موردي بوره کړي

جلانه! تا چي د جانان کلي کي کورنیولی

تله ۱۳۸۵ ۱۸

کابل شاه شهید

لکه خپل نوم لویدلی ستا د خولې له بامه یمه

ځکه ناهیلی د ژوندون له هره ګامه یمه

وشوې مودې دخپل زړګي د محبت جومات کې

د درد لمانځه کې بې جانانه بې امامه یمه

ژوند لکه شین فصل ریبي خو ماتې نه قبلوي

پام کوه دنګه ! زه یو څوک له هغه قامه یمه

څه مې پوښتې ګرانې! چې شعر څه وي شاعر څنګه شوې؟

ډېر متاثر د تورو څنو له ماښامه یمه

جلانه اوس مې د لاس سور دسمال ښکاره ګرځوه

اوس په همزولو کې دا ستا په نوم بدنامه یمه

تله ۱۳۸۵ ۲۳

اریوب ځاځي خیر مېنه

ګراني! پر نازک مخ لړ دميني زرورک ساته
دا طلا يي جام په ګلاب رنګو اوبو ډک ساته

خوله چي د زړه مينځي پر باور ډېره تکيه مه کړه
دلته خو په يخو اوبو هم د انګار شک ساته

ته چي وې نو سترګي مو لمني د خوښيو وي
دا کوڅې ابادې د لمدو څڼو پر شړک ساته

دا ګونګ ديوالونه هم ژباړي راز زمانو لره
دلته چي راځي غوږونه څک ځان دې چټک ساته

هاغو غرونو منځ کې يو چا ويل جلان ته ووايه
وه ظالمه! زړه کې د زړې ميني هم څرک ساته

لړم ۱۳۸۵ ۳۰

د شمشاد تيلويزيون کا بل

له وربیو سترګو نه څه وېره ښه ده

سره لوپټه درنه چاپېره ښه ده

ځولی ځولی مې شه لمن ته تویه

نوره دشرم کیسه هېره ښه ده

چې په خندا شي لا په زړه پورې شي

دا نرېواله ژبه ډېره ښه ده

چې په رګ رګ کې مې ښایست پلی شي

د زړګي تل تل ته راتېره ښه ده

جلانه خامه خوله ده ویې نازوه

له سرې پخې مانۍ شنه ببره ښه ده

۱۶لیندۍ ۱۳۸۵

د شمشاد تیلویزیون کا بل

چې قدمونه دې شول ښکلې قاتلان دزړونو

ضمیر مې ولړزیده اند مې تبه واخیستله

ګراني چې شونډې دې د مینې په لفظ ونښتې
ددې ګلابو له پیوند مې تبه واخیستله

ښکلیه ! څه رحم په کافر زړه کې لرې اوکنه؟
غیږ کې مې نیسه په خدای ژوند مې تبه واخیستله

چې له احساسه مې شو لاندې ستا ګل څانګی نظر
له دې بالښت له دې مړوند مې تبه واخیستله

خدایزده چې بیا دکومې ماتې سیورې وشو پرما؟
جلانه ګله ! بند په بند مې تبه واخیستله

تله ۱۳۸۳ ۱۵

کابل شمشاد تلویزیون

څه په زړه پورې خوږې لارې لارې

ګلونو وکړې پر هينداري لارې

مينې ترې ژوبل کړو نازک پېغلتوب

سترګو يې خوښې کړې خمارې لارې

خدايه ! طبيب پرې د باران راوله

پسې د ګلو شوې بيمارې لارې

!د سره غرور لاندې مو وژنه جانه

وي په شوديارو کې هوارې لارې

د جلان زړه ته نيغ په نيغه لاړې

ستا د ټټر کليمدارې لارې

مرغومی ۱۳۸۵ ۲۸

غزنی

د هيواد پياوړي او نازک خيال شاعر پيرمحمد کاروان ته!

په دښته د هيندارو شوه ځپه د ګل غزلو

د وخت په مخ لمنه شوه را شنه د ګل غزلو

د روح له اننګو نه د جلوو په پستو شونډو

مچکې اخلي اوس بله ډيوه د ګل غزلو

موږ زړونه در ته ايښي د ليمو پر پستو پيڅو

ته کېږده پرې جانانه پسته پښه د ګل غزلو

اميل چې شي زمونږه د مين احساس د غاړې

نن راوړه ګلابي ساقي پياله د ګل غزلو

جلانه ! دخواږه او نازک خيال کاروان په غېږ کې

يو تود غونډې اتڼ وي هره شپه د ګل غزلو

لیندۍ ۱۳۸۰ ۱۷

آريوب ځاځي

دروغ ده تمه د درنښت چې له کومه سپکه کيږي

دګلو فصل چيرې هم د اور په ځمکه کيږي؟

چې انسانيت کوم له چا سره همه مې وژني

له انسانيت نه مې په دغه وجه کرکه کيږي

چې غل مالک شي او کوربه شي په مثال د ړانده

نوطبعي ده چې له دغه کور به ورکه کيږي

چې دړې وړې کاندي زړونه باورونه سره

مينه کې بې له شکه دغه کار له شکه کيږی

ترينه چاپيرې دي چلبازې زمانې ولاړې

پر جلان ځکه اوس کانې لکه ننځکه کيږي

تله ۱۳۸۹ ۱۷

کابل نوا راډيو

انګار غر وم خو پوی نشمه په څه شم؟

چې په څنو يې لاس تير کړمه اوبه شم

زما اوستا ترمنځ څه ګرانه پخلاينه؟
لږه ته راښه شه لږ به زه درښه شم

په هينداره د خندا چې يې ځان وکسم
سپين ګلاب راشين په غاړه د وياله شم

خلک اور نه امان غواړي خو زه غواړم
چې برغولی ستاد کور د تناره شم

کاش له يو او بل کړو لار د وتو ورکه
کاش جلانه! چې ته زه شې او زه ته شم

لیندۍ ۱۳۸۸ ۹

کابل نوا راډيو

نن چې ښکلی ګنهګار شم رانږدې شه

مخ راوړندې کړه در ځار شم رانږدې شه

دا چې ته د خپل کرم په قدم راغلې

زه به پښنو کې درته لار شم رانږدې شه

ای راځه لکه همزولي ګلابونه
ته پرما زه په تا بارشم رانږدې شه

د فطرت دی دا خواهش چې ته باران شي
او زه تږی لاله زار شم رانږدې شه

! تو له ستا یم دومره صبر شه جلانه
چې خمار کې انتظار شم رانږدې شه

تله ۱۳۸۸ ۲۹

کابل نوا راډیو

شاعرۍ څومره خوږه يې تا په څومره خلکو ګران کړم
تا په زړونو کې میشته کړم تاپه زړونو کې ودان کړم

څوک په ماپسې ژړیږي او په چا پسې زه ژاړم
څوک دې ماپسې باران کړل چا پسې دې زه باران کړم

تا په ځان باندې مین کړم تا انسان باندې مین کړم
تاانسان راته روښان کړو تاانسان ته ور روښان کړم

تاپه ډیرو ژبو پوی کړم د رنګینو کایناتو
تا د راز او ناز رڼا کړم تا نګین د سلیمان کړم

در قربان شم درنه ځارشم څه عجب ژوند ته دې یوړم
که د ډیرو دې دښمن کړم خو دډیرو دې جانان کړم

یوه ساده باده جلان وم یو نوم ورکی شان انسان وم
تا سندره تا هنر کړم مشهور دې په جهان کړم

چنګاښ ۱۳۸۹ ۲٦

کابل نوا راډيو

منم چې ژوند به وي خو ژوند چې محبت نلري

لکه کوم کور چې ديوالونه لري چت نلري

بويه هغه د ګډوډۍ په ګردابونو کې ډوب

څوک چې په خپل ځان د خپل فکر امامت نلري

نور چې له هر پلوه وينې ايينه ده جانان

بدرنګ يې مه کړې يو وعده کې ديانت نلري

ښوونځي سوزي انسان وژني مګر دا وګړي

اوس هم په دې اند دي چې ګواکې جهالت نلري

شکرجلانه چې په ډله کې د هغو نه يم

چې خروارونه زر لري مګر عزت نلري

تله ۱۳۸۸ ۱۳

کابل نوا راډيو

لکه باران مې په زړه خوږ خوږ اوریدلې راغلې

عمردې ډیر دی همدا اوس مې یادولې راغلې

په هر قدم په هرې خوا کې ته وې ته وې ته وې

نن مې کړئ ورځ سترګو ته کیدلې راغلې

زه، خفګان، اوښکې، شوګیر ټول به شوو راټول په شپه کې

تر روڼ سهاره به مو شمعې بلولې راغلې

قدم دې ونیسه چې دود کړم ګلابونه درته

ګرانه په ژوند کې مې همدغه شیبې ښکلې راغلې

جلانه ! تا خو د انکار بندونه ډیر وتړل

څنګه ده ؟ خدای چې مې په ګوتو راکولې راغلې

وری۱۳۸۵ ۲

آریوب ځاځې خیرمېنه

داچې د زړونو خوږو لارو کې مو شک ولاړ دی

زما او ستا تر منځ یو څوک لکه اټک ولاړ دی

خدایه! پرده مې د جانان د تورو څڼو وکړه

د ټیکري شاته یې د مرګ غوندې ټوپک ولاړ دی

سیمه مو لړزنده په وینو د وګړو ځکه

د قوم پر سر مو د ليوه غوندې ملک ولاړ دی

دادې واکمن دی په بڼکلا د خودبينۍ جمهوريت؟
که د شليدلي پاڼ په سر ماشوم هلك ولاړ دی؟

جلانه ! څه چي د قاتل رواج ادې بوره کړو
ښه توره شپه ده د کور شاته اس چابک ولاړ دی

سلواغه ۱۳۸۵ ۱۲
اريوب ځاځي خيرمېنه

ستا جلان چي ځومره مست دی ځومره لوړ دی
دومره تاپسي نسکور تاپسي مړ دی

ته چي نه وې زما طبيعت هم داسې بويه
لکه نن دې چي پيغلوکې! اوربل جړ دی

څه دي ځنلي پرې دکوډو په کاسو کې ؟
دا سړی په هر چا بر يو تاته پړ دی

په خواږه باران يې مينځه لويه خدايه !

هر يو ګل په زهرجن لوګی ککړ دی .

د ښکلا په شرنګ يې مخ په بره خوا کړه

د جلان د شعر نيلی روان په ځوړ دی

چنګاښ ۱۳۸۸ ۲۷

نوا راډيو کابل

لکه زه او لکه ته دي دا وګړي

مه يې وژنه پښتانه دي دا وګړي

ستا د غم ستا د خوښۍ پرده پرې کيږي

ستا دچم ستا د کاله دي دا وګړي

منم سپک او ورک د وخت او بخت سيلۍ کړل

خو له اصله ډېر درانه دي دا وګړي

يويشتمې پيړۍ هم را بيدار نکړل

څه د پيل غوړ کې اوده دي دا وګړي

خړڅادر نيغه شمله ددوی سمبول دی

ډير ساده دي خو ډېر ښه دي دا وګړي

!په خوږو ترخو حالاتو کې جلانه

هم اومه دي هم پاخه دي دا وګړي

سلواغه ۱۳۸۷ ١٤

کابل نوا راډيو

ستا چې د کړو ښو قوت له منځه لاړلو

وا ه د ديکتاتور پاچادولت له منځه لاړلو

نن چې مې څادرپسې دګل په ځای ازغي نښلي

بويه چې سپيڅلی محبت له منځه لاړلو

خوله کې يې د نرمو اننګيو پيڅې راکړلي

ځکه مې غزل کې بغاوت له منځه لاړلو

تا چې د سکروټو د سيلی پلو راواړاوه

ګراني زما د هيلو د کور چت له منځه لاړلو

سره شوه له غصې خو ناڅاپي غبږ ته راولويده

جوړ شو قيامت خو قيامت له منځه لاړلو

وري ۱۳۸۶ ۱۰

غزنی

پريږده تر روڼ سهاره واورم جاننه خبرې

زه به دې سر په ځنګون کيږدم ته کوه خبرې

پوهيږې ګراني! بې له تا يوازيتوب داسې و

ما به له ځان سره کولې کړې شپه خبرې

د ښنو لاندې د بنګړيو غلې غلې شرنګا

څه اهنګينه صحنه څومره عجبه خبرې

! زه يې په ټوله مينه کښمه انځورونه ګلې

ته د ګلونو له رنګونو جوړوه خبرې

که خدای ژوند راکړ نو جلانه د پښتو لپاره

پوره لرم يوه سندريزه زمانه خبرې

۲۶تله ۱۳۸۹

کابل نوا راډيو

د رڼا لاس کې خوړلي د شپو زنګ یو

زه، ماښام د یو او بل په رنګ کې رنګ یو

د ټټر په ګل ځوندیو کې مو پیږیه

په نکریزو کې پراته لانده لونګ یو

خوراو لور مکتب ته نه پرېږدو چې عیب دی

پښتانه یو کلک ولاړ په داسې ننګ یو

خیر که زه او نظر تم دې پر جبین شو

بویه تږي لاروي په چینه ړنګ یو

د جلان د غزلیز فکر ډیوې یو

چې سرلاري د ګلاب ګلاب غورځنګ یو

اوبه اوبه ښایست چې مات ماتکاندي خپل وجود کې

نو طبیعي ده چې تاثیر پیدا کړي بل وجود کې

ستا د ښکلا د یوې زرې حصې ته نه رسیږي

ما که هر څومره مطالعه وکړه د ګل وجود کې

ته چې له شرمه شوې خوله خوله په هغه مهال

میږي میږي مې له پښو سر ته راختل وجود کې

زه د جانان د خوبه وړو نازو څه ووایم ؟

بس خو ځونډې دي دلونګو د بخمل وجود کې

تاد جلان دا نوې نوې شاعري لوستې ده؟

کښلي یي ستا انځور د هر یوه غزل وجود کې

کب ۱۳۸۷ ۲۲

کابل نوا راډیو

نن ښه په ښکاره د ښکلا ښکار کوم تا غواړمه

تاسره د مينې يو ښندار کوم تا غواړمه

زه د خپل زړګي د شنه پټي په برید ولاړ يمه

ځار کوم ستا ګل زړګي ته لار کوم تا غواړم

لکه د باران اوبه له بامه په راڅوړند تار
ژوند داسي داوښکو په سينګار کوم تا غواړمه

ستا په خاطر تيرې ماتوم د غره تمامه ورځ
تاته چې لونګ راوړمه کارکوم تا غواړمه

نن مې د جلان د شنه غزل شرنګا اغوستې ده
نن په تا يو خوږ هنري وار کوم تا غواړمه

سلواغه ۱۳۸۶ ۲
کابل نوا راډيو

زما اوستا منځ کې مدام داسې وبال ولاړ وي
لکه د شنو ونو په منځ کې چې دیوال ولاړ وي

له دې نه ستره خوندوره ننداره به څه وي؟
زما چې سر درته نسکور وي ستا جمال ولاړوي

د تصور په اینو کله څه داسې وینم
د اوړي شپه، ډنډ ډنډ خولې وي او شمال ولاړ وي

ډېرې معصومې او ساده خبرې مه کاروه
زمونږ په سترګو کې مدام یو پشکال ولاړ وي

د کور دیوال ته یې خاموش داسې ولاړ یمه زه
لکه تصویر حیران په پای کې د سرپال ولاړ وي

میني دې داسې خوږې چارې پر جلان وکړې چې

ستا د یاد اور ته یې مدام غزلیز خیال ولاړ وي

لیندۍ ۱۳۸۵ ۹

شمشاد تیلویزیون کا بل

سترګي راواړوي له سترګو مې ستونه غواړي

ته وا د غره پیغلې له ښاره کتابونه غواړي

شاعر زړګی مې د یو روڼ نوښت په تمه ناست دی

نن په هیندارو د ګلونو قدمونه غواړي

خیر که پیمخي یادوو د ځوانۍ دور مو دی

خلک د اوړي په ګرمۍ کې بارانونه غواړي

ملګرو پاڅئ دغو سیمو ته رڼا نه پرېږدي

دغه تیارې د لمر د غشو ګذارونه غواړي

لکه ماشوم دغه جلان چې *اوتري پوتري کيږي
دلوپټې لاندې خندا غواړي نازونه غواړي

لړم ۱۳۸۷ ۳۰
کابل نوا راډيو

* دماشوم د زاريو حالت

شپه بي له ياره ده په خوب نه، په بيداره ښه ده
د درد ډيوه بله د زړه د رنځ د پاره ښه ده

داسې هم مه کوه چې هيڅ د نظر ست نه کوې
ګرانې! د ګټو ګلو منځ کې هم څه لاره ښه ده

!سپی زمانه د ښکلا تاندې غوښې خوري محبوبې
ستا د ټټر پر دروازه کليمداره ښه ده

جانانه! نن مي د زړګي* بهير کي لړ خو کېنه

دغه جونګړه د شاهانو له درباره ښه ده

جلانه ! څه ګناه ګناه وايي په لاس درغله

د ماهي غوښه ده حلاله   نه ، مرداره ښه ده

وري ۱۳۸۶ ۱۰

غزنی

* افغان ادبي بهير

ژوند لکه ياغي سمندر ناځي د عشق وار راځي

رنګ رنګ لکه شنه زرغونه يار په دغه لار راځي

پل کي يي دښی   پښي څه رنه چينه راووته

داځلي که خير وي شين دلدل په ګلو بار راځي

يار چي د ځوانی په شرنګ کي هڅه د راتلو وکړي

ته وا د ګرمی په مهال شنه فصل کي مار راځي

ځنګه مو پيريان د ميني دي حالت ته نه نيسي ؟

داسې تماشو کې په بوډا سړي خمار راځي

وتراشه جلانه ! له ځوانۍ نه يې پيمخی رنګ
. غوړ لرګی داور په بلولو کې پکار راځي

زمري ۱۳۸۶ ۱۶
غزنی

ګرم نه دی جانان چې وعده نه ساتي
ګوره اوبه بله ډيوه نه ساتي

څه يې ساتي وسپېره د زړه غوټه
ګل هم په وجود کې وږمه نه ساتي

دومره ډير خالونه دې په مخ باندې
خلک خو په ښار کې رمه نه ساتي

راکړه کنه ياره دا اومه خولګی
اوړي کې څوک نرمه ميوه نه ساتي

ښه شو چې ساده جلان دې وواژه

پوی سړی نا چله سیکه نه ساتي

تله ۱۳۸۷ ٤

کابل نوا راډیو

چې د ګلپاڼو ایینې مو په نظر واوښتې

ښې شوې چې مونږ ته د سندرو په هنر واوښتې

چې دیوې مسکا پر سر باندې عمرونه بایلې

دا ځلي داسې د الفت په جوارګر واوښتې

رنګ یې تك سپین دی او تنه یې تکه شنه لوړه ده

ساده زړګیه! څه د وړانګو په نښتر واوښتې

قربان دستړي ژوند جانانه هاغه پورې غره نه

سحر کې راغلې خو ماښام کې لکه لمر واوښتې

مينه ناك چم ته د ښکلا د اور له لوړ ديواله

جلانه ياره دا ته څنګه داسې زر واوښتې؟

کب ۱۳۸۲ ۸

کابل تايمني رشاد ادبي کره کتنه

ته وا سره ګلونه پلوري راته ګوري

نن يو څوک ډير په زړه پورې راته ګوري

اننګي يې د پيچکو لاس کې اينې

د سپرلي جامو کې ستوري راته ګوري

چې طبيعت يې سترګې پيغلې کړي نو ته وا

زماني له ښايست ښوري راته ګوري

کوم جنت يې د غوښتنو زړه کې شين شو؟

دا چې مړه مړه راته ګوري راته ګوري

عشق ترې مات کړ د حيا د دستور اصل

د جذبو لمبې ترې اوري راته ګوري

! د سالو لاندې مې پټې کېنه جلانه

د چم خلک له هرلوري راته ګوري

وري ۱۳۸۳ ۲۶

اريوب ځاځي خيرمېنه

يوازې زه نه يم چې زړه مې ډېر يا کم خوږيږي
دستا په تلو منې چې کور، کلی او چم خوږيږي

تانده ځوانۍ باندې ددرد پيټي وړي خود به ژاړي
په ګل اوږه چې تيږې بار کاندي د غم خوږيږي

دعاطفي هغه خوارہ پراو ته ورسيدو

چې زه خوړېږم هغه هم په هغه دم خوړېږي

د وريښمني جانان يوه نښه دروښيمه

دومره نازک دی چې خبرې کوي هم خوړېږي

جلان په تور ټوپک سوری سوری شي نه خوړېږي

چې ګلالی سترګې دې ډکې شي له نم خوړېږي

مرغومي ۱۳۸۸ ۲

کابل نوا راډيو

په خپل مغرور فطرت کې ناستې له خپل زړه غږېږې

لکه سکروټه همیشه د اور په خوله غږېږې

ته د زړه غوځو پرهارو له حاله څه خبره؟

ته خو دغشو په زور تل لکه لینده غږېږې

د خپل ښایست په دنګ دیوال سپرې راکوزه نشې

ستا څه حا جت دی چې په درد د کوم سپیره غږېږې

ته د ګل رنګو تصویرو مور د هیندارو دره

ته خو اوس ګرانې د ارزښت له روڼ کاله غږېږې

جلان دې څومره یادوې څومره پرې ګرانه یې ته

خدای دې ژنده کړه چې بیا هم ورسره نه غږېږې

ورې۱۳۸۹ ۸

کابل نوا راډیو

لولم دې مدام ځکه د عشق په کتابونو کې

ته لکه ښکلا د غزل پټه یې لفظونو کې

زور د محبت که د شوخی تر پولې یوړو خیر

مرگ او ژوبله خامخا پیښیږي په جنگونو کې

سترگو یې دتاند پیغلتوب داسې نښانې رواړې

ته وا مرغاوی ناستې د جگو غرو ډنډونو کې

!څه خو به ضرور ددې راتلو ترشا لرو گرانې

خلک د ثواب په خاطر لمونځ کا جوماتونوکې

څرخې یې جلانه مړې خولې د اننگو په سر

ته وا ډیوې بلې دې د گلو په کورونو کې

زمری ۱۳۸۶ ۱۳

غزنی

درد

! قربان قربان ګلاب ګلاب محبوبې
څواني دې ګل باندې زهیره مه شه
ستا د خوارہ وجود نازکه سیمه
د اور په لومو کې راګیره مه شه

له ژړا ډک لیک دې راور سیدو
ګیلې دې ډیرې له جانان کړیدي
ستا د هغو اوښکو بلا واخلمه
.د لیک لفظونه چې یې وران کړیدي

زه یې خواب کې درته څه ولیکم؟
!زه خپل ضمیر ته ملامت یم ګراني
باید حلال شم ستا دلاس په توره
! زه یو قاتل د محبت یم ګراني

ماستا د ځوانو هیلو لو کړی دی

ستا ارمانونو ته مې سپک کتلي

چې زه اوته وو خدای مو یاد کړو سره

هغو قولونو ته مې سپک کتلي

تا په کره احساس د زړه له تله

زما د ژوند سترګو ته نور ورکړو

زما د پانې په شان ورک وجود ته

تا ګراني زور ورکړو سرور ورکړو

تا د رواج په تندي پښې کېښودې

ځان دې ژوندی حساب په مړيني کړلو

دځوانی مست یاغي باغي غرور دې

لوګی لوګی له پاکې میني کړلو

دابې له قیده بې له شرطه منم

چې ستا پر زړه د غم غوبل تیریږي

ژوند دې د سره انتظار خوله کې ولاړ

پر تا شیبه شیبه اجل تیریږي

څومره ظالم څومره بې وسه یمه

ټکور مې ستا د رنځ تناکې نکړې

مادې د سترګو مبارکې اوښکې

چیرې په خپله لمن پاکې نکړې

ګرانې ! له تاپې راپه مخه کړمه

حال به د بدې غريبی ووايم

اوس مې چاړه چاړه دردونه خوراک

څه به د تورې زندګی ووايم؟

چې خدای مو هم سوالونه نه قبلوې

اخر د چا درکې ګريوان څيرې کړو؟

دې پښتانه محيط ظالم محيط کې

ووايه بل څيرې که ځان څيرې کړو؟

ګرانې ! د خدای ومنه زما ومنه

نوره زما په مينه اور پورې کړه

مخ دې خپل ګل ګل ژوند ته وګرځوه

. د زړګي ور رانه په زور پورې کړه

زمري ۱۳۸۶ ۲۳

غزنې

وچه منه

بیا هغه شپه ده بیا د شپې پاو باندې یوه بجه ده

بیا مې په زړه لکه باران د ګلو اووریدې

بیا مې په رګ رګ کې د وینې غوندې وخوزیدې

بیا د ماضي په جزیره کې ګډ له تاسره شوم

ستا د خبرو ننداره کې ګډ له تا سره شوم

بیامې دا خپل لرګین صندوق خلاص کړی

بیا مې په سره دسمال کې ستا راکړې وچه منه

نیولی سترګو ته ده

هیره مې نه يي

خدای دې ما مړ کړي چې هیره دې کړم

دادی دستا راکړې وچې منې

دولسم کال لمانځم په اوښکو باندې

مرغومي ۱۳۸۸ ۲۵

کابل کلاچه

ورین تندي

مونږ رالوی شوي دالهام په ګلدرو کې یو چې

مازي کیسو نه دسندرو زماني جوړو

پرې تاوه وو مدام د ذهن هنریزه مچن

تورو ډبرو نه ګل رنګې ایني جوړه و

په خام نظر پوره تکیه مه کړه لالیه درځار

دا خو معمول دی چې لعلونه له ایرو راوزي

وخت به وي داسې چې پر مټو مو سپرلي راشنه وي

د ښایست غر به له وړو وړو لاسو راوزي

دا چې په ورین تندي مدام وړو لیوني نازونه

د ښکلا شا ته غنم رنګ ماښام په پام کې لرو

سپینه سپوږمۍ بویه د مینځې غونډې لاس کې لرو

د مړه نظر پر پول د ستورو بام په پام کې لرو

د انسانیت خواږه ورغوي کې د میني ځاځکی

د کایناتو د بډای حسن پاچا نوموو

د ژوندون واږه فلسفي یې شاګردی ته ناستي

ها   پښتني ځانګه چې مونږه یې حیا نوموو

چې سرې غونډۍ د اننګیو راکړې کړو پر ځان

ته وا جامونه د اومو شیدو په سر واړوو

بیا نو طبعیت هم تماشې زمونږ د مینو کوي

شوخې د شونډو د مستۍ په سمندر واړوو

ګرانه مني چې بغاوت د ژوند له پولې وکړو

اورورین وخت د یاغیتوب له شرنګه غیږ کې نیسو

ورځ هم د سپیني اینې په بنه وخندوو

شپه لکه پیغله نجلۍ ړنګه بنګه غیږ کې نیسو

کب ۱۳۸۵   ۴

نښتر دودیزه مشاعره

پکتیا - ګردیز ښار

ګلابي خنجر

بیا راته ژوند

د یوې نوې ګلدرې دروازه پرانیستله

بیا مې دهیلو زوریدلې پیغلې

مړژواندې تن کې د هوس غوښتنې وغزیدې

بیا مې په درد کې تیره شوې زړګی

په ګلاب رنګه خنجرولګیده

ته وا چې توې شي په اوده ماشوم

ښې یخې اوبه

وبګنیده

بیا مې فطرت کې یوه زرینه نړۍ وغزیده

بیا مې نظر نظر کې

د مستانه سرورویالې بهیږي

بیا وخت حسینه لورینه وکړه

بیا د یو چا معصوم نازک وجود کې

ما د کالونو ورکه موندله

سلواغه ۱۳۸۸ ٦

کابل نوا راډیو

رومال

په سرو تارو جوړه روماله ! ژړوې مې ولې ؟

ته دماضي دا بې تشبې منظرې ولې راوړې؟

ته بنه پوهیږې چې د زغم لمن مې دوه پړکه ده

د ځواني مرګې مینې سرې خاطرې ولې راوړې؟

د زړه دپاسه دکمیس جیب کې دې نه ګرځوم

اوس له هغې اوس له ما لرې جدایي تیره وه

ځکه چې اوس د چا له مخه خولې نه پاکوې

اوس د زاړه صندوق په کونج کې زندګي تیره وه

اوس ته پوهیږې ؟ زماني جامې په څټ اغوستي
اوس هم ژوند شته خو ژوند پیکه دی ژوند مزه نلري
اوس هم سپرلي ځي او راځي خو د ښایست پلو یې
د بې مودې ماشوم په ځیر رنګ کې سیکه نلري

اوس به یې څه په جاننه نومونو ونومومم؟
زیړ مازدیګر چېنه لري سره لوپټه نلري
چې یې د میني کیسې وړې په غزولي پړک کې
ها مین زړونه د رمز هغه ایینه نلري

کلی یې شته کوڅه یې شته او کور یې هم هاغسي
خو د حجرې کړکی د سره لاس اشاره نلري
چې پخو شپو کې به له مړه قدمه هم ښوریده
هغه دوه چتی کور هغه اوړده زینه نلري

اوده احساس به مې د مړې مړې هیلي څه راویښ کړي؟
د زړه نغری مې له ایرو ډک دی لمبه نلري
اوس هغه دنګ مین په ځان کې مات دی ځان ته ژاړي
اوس هیڅ تکیه اوس هیڅ باور په ژوندانه نلري

لیندۍ ۱۳۸۵ ۲۵

کابل شمشاد تلویزیون

نجلۍ

تورمابښام دی د يو تت څراغ نه لاندې
د ښار واټ کې يوه پيغله ده ولاړه
تور وړوکی شال يې پروت په تورو څنو
خو له تورکميس يې سپنې متې وتې
ته وړانګې د سپوږمۍ وي راپرويوتې
د شنو څانګو له مابين د ونې لاندې

دا نجلۍ ګومان کومه مکتبۍ ده
په ښې لاس کې يې نيولې دوه کتابه
سپينچک مخ ته يې دزړو ژبې توسيږي
پرې باران د ښکلا شوی بې حسابه
يوې بلې خوا ته مخ اړوي داسې
ته وا غره کې چې هوسۍ د ښکاري غږ وي
اوريدلی ترهيدلې ګورې هر خوا
له خوځښت يې راته داسې معلوميږي
چې وعده يې کړې ګل نازک بدن يې

د اور مخي انتظار تبې نيولی

مينتوب يې پيغلتوب ته په ځولی کې

د کوم چا د ميني درد دې اچولی

داحساس په سردرو کې يې څوک ګرځي

. چې د زړه کعبه يې ټوله پرې بايللې

ګوره ګوره يو زلمی يې خوا ته راغی

ورنږدې شو ورنږدې شو ورنږدې شو

پرې ور ړنګ شو وا دا څومره شوخ زلمی دی

ترې چاپير يې کړل له غاړې نه لاسونه

ته وا باد کې دبېرې ونې څانګې

ور خورې شي د څنګ بلې ونې باندې

ای لاسونه يې د يو بل لاس کې ورکړل

په خندا خندا جوړه د تيارو خوا ته

ور روان دي او ورو ورو په کې ورکيږي

ته وا غبرګ ګلان له يوې څانګې راتوی شي

د ويالي اوبه يې واخلي وړي يې وړي يې

تر هغې چې اخر سترګو نه پنا شي

مرغومي ۱۳۸۷ ۸

نوا راډيو کابل

جادو

په زیارتونو مې بلا بلا ډېوې بلې کړې
د جمعې شپه به مې تر سپین سحره تېره کړله
ما به خالق ته د دعا لپو کې ته کرلې
ما به دنیا شاته ګوزار کړه ما به هېره کړله

په جوماتو کې مې دعا له ملایانو غوښته
او ملنګان مې له لمنو نه هم ډېر ونیول
ستا پر کافر زړه خدایزده څه وینتان د ظلم شنه دی؟
تا کرم خولې ته زما زهرګندېر ونیول

خو اوس دې پایلې ته صنمه! رسیدلی یم چې
نور مو په منځ کې څه د مینې په نوم پاتې نه دي
ما هم د مینې له روا لارې بې لارې ګنه
لا خو ژوندی یمه د فکر پښې مې ماتې نه دي

په تا مې زړه د دردو نه کېږي خوڅه و کړمه
هم تامجبور کړم چې له بلې لارې کار واخلمه
هغه متل دی ناروا شي ضرورت کې روا
لویه ګناه کوم په لاس کې به انګار وا خلمه

پرون دې ښار ته و راغلی بنګالی جادوګر

په لوړ قیمت مې د جادو طریقه زده کړه ترینه

په هریو لفظ کې یې لمبې وې د قاتل جهالت

خو ځان مې ټینګ کړ او په شنه زور مې پخه کړه ترېنه

ګراني !خبره اوسه و ګراني خبره اوسه

بیا دې ګیله ،هیله ،زارئ ،سوال او ژړا نه اورم

بیا که د سیوري غوندې ګام په ګام راځې راپسې

بیا دې په خوله کې قسمونه د وفا نه اورم

بیګاه ته څم د هغې جګې هدیرې په لوري

په یو لویدلي زاړه قبرکي به شپه تېروم

نوم دې تړمه د جادو په سرچپه ټکو کې

د نوم پر تورو دې د تور جادو نیزه تېروم

که دې قاتل اقدام کې یوځلي کامیاب شومه زه

ستا د خوبو پسته مسته نرئ به ولړزوم

بیا به له خپله سره کلوښتي کلوښتي څنې شلوې

په خدای ظالمې ! پخپل ځا ن پسې دې وژړوم

زه به دمیني تار د بل چا سره نه غزو م

خو تا به هم چېرې د میني په نوم یاده نکړم

د درد پر ګنو جزیرو به دې ورګډه کړمه

د ژوند زرينو گلدرو کې به دې ښاده نکړم

بيا چې د کلي د گودر پر لاره ځمه کله
په جادويي زور به مې ټولې جينکۍ يادوي
زه به د شنه ځادرنه لاندې غلی غلی خاندم
څوک به ځواني يادوي څوک به مې شړۍ يادوي

!بيابه د کلي د ودونو شرنگ او شرونگ کې گلې
مستو چمبوسره وريتې ټپې ووايې
بيا به دې خولې نه زما نوم بې واره وغزيږي
د جنکيو په ټولې کې به نارې ووايې

لينديۍ ١٣٨٥ ١٣
شمشاد تيلويزيون کا بل

بس ده

بس ده د زړه په دروازې پسې مې
نوره د کرکې زنگ وهلې تاله اچومه
بس ده د ستا له اينو سترگو دنيا نه وينم
بس ده د زړه چوکټ کې
ستا گلابي تصوير ته
نور لکه ناوې په سرو سلگيو نه ژاړمه
بس ده په خپلې عاطفي باندې مې اور لگوم
بس ده پښتو له ميني نه ځاروم
خپل احساسات مې په ځنځير کې د غرور تړمه

په اخري ځل دا وعده کومه

نوره دې نه يادوم

له دې نه وروسته دې پخه هيروم

سلواغه ۱۳۸۸ ۳۰

کابل نوا راډيو

لکه ماته ايينه پيغله

پلار مې خان د کلي دی بيخي لويه حجره لري

سره شړی په ولو لري ښه جګه شمله لره

ښه زين کړی اس لري او ښه توره تيره لره

ټول کلی يې حکم مني ځومره دبدبه لري

پلار مې د غرورپه نيلي سپور و ځان يې نه ليدو

دنګ و په خپل ځان کې مقابل انسان يې نه ليدو

نيغ به يې اسمان ته کتل ټيټ جهان يې نه ليدو

ځان باندې غره و خو دلوی خدای شان يې نه ليدو

پاڅیدو په نه خبره خرپ سړی یې وواژه

دومره بې پروا ته وا هوسی بچی یې وواژه

خدایزده چې د چا د قسمت شین بنګړی یې وواژه

قتل سره جوخت د یوه ژوند سپرلی یې وواژه

تیرې اوه ورځې نه وې لربر خانان جمع شول

ښې ستړې حجرې ته بډاګان او ځوانان جمع شول

هر خوا سپین پټکي وو طالبان ملایان جمع شول

غبرګ غویان حلال شول ولسي ملکان جمع شول

جوړې ننواتي شوې جرګې چې تړون وغوښتو

قتل او په بدو یې د ښو پیوستون وغوښتو

زه یې په ژړا ورکړم له ما یې سکون وغوښتو

زما د روح په مرګ یې زما پلار ته ژوندون وغوښتو

زما انساني حق زما د پلار دغو کړو وړو یوړو

خوږ نعمت ارام د ژوند ، لمبو یوړو لمبو یوړو

شرنګ مې د ځوانی د غم خنجر د غم چاړو یوړو

ها ګلابي رنګ مې زیړ په رنځ شو اندیښنو یوړو

زه د ژوند په پښو کې لکه ماته ایینه پیغله

زه د زمانو درد په خټو کې پرته پیغله

زه له خندا لرې په ژړا ویر کې راشنه پیغله

زه د بد رواج غشو خوړلې پښتنه پیغله

لیندی ۱۳۸۵ ۱٤

کابل شمشاد تلویزیون

ښځه

مونږ همیشه ښځې ته

د خپل شهوت له دروازې کتلي

مونږ همیشه ښځه

د نارینه د څو شیبو د خوشالۍ لپاره

یوه اله ګڼلې

مونږ همیشه ښځه

په مقابل کې د ځان

د بې ارزښته مات خاورین لوښي نه ټیټه ګڼو

او داسې نور درواخله

خو مونږ هیڅکله

د انسانیت ددغې نیمې نړۍ

معنوي اړخ ته قایل شوي نه یو

مونږ ښځه تل

دمور خور لور او د میرمنې په نوم یاده کړې

بس له ادمه تر دې دمه پورې

ددې شعار سیوري ته ژوند تیره وه

هغه رښتونی حق چې ښځې ته اسلام او انسانیت ورکړې

مونږ د غرور ګونډې وهلې پرې

او پټ یې ساتو

ځکه که دا حق ورکړو

نو بیا خو دې نړۍ کې

مونږ بې غیرته او کچه خلک یو

کب ۱۱ ۱۳۸۸

کابل نوا راډیو

ازادي

ازادي د ژوند د پیغلې ګانه بویه

ازادي د سل رنګه ښایست چېنه ده

ازادي د وړانګو دنګه میناره ده

ورنسکوره هره ګل ګل زمانه ده

چې پراته يې منځ کې واړه کاینات دي

ازادي د قدرت هغه دايره ده

انسانيت چې يې د ذوق پر شونډو لولي

د فطرت په لاسو کښلي ترانه ده

ازادي دکيف لبريزه پيمانه ده

لکه مور لکه جانان ،جانان خوږه ده.

ازادي د باد ورغوي کې ډيوه ده

نو اسان يې بلول نه دي جانانه

ازادي تازه په يو سمندر وينو

تش په خوله يې لوړ ساتل نه دي جانانه

ازادي راوړل د قاف غره ماتول دي

د پاخه فصل ريبل نه دي جانانه

ازادي د لمر د بام پر سر قدم دی

دخپل کور بام ته ختل نه دي جانانه

ازادي ده د جاهل دور وژنه

ازادي د ورور وژل نه دي جانانه

له ادمه تر دي دمه پري ژوندی يم

ازادي زما سمبول زما نښان دی

رانه ستوري لکه اوښکي پرې راوري

دا زما د ازادئ د عشق ګريوان دی

د نړئ د ازادئ د تاريخ يون کې

طلايي تاريخ زما په کې روان دی

زما وجود د ازادئ له خټو جوړ دی

ازادي زما مذهب زما ايمان دی

چې پر سر مې د وياړونو توغ رپيږي

نوم مې ګران افغانستان افغانستان دی

زمري ۱۳۸۷ ۲۸

کابل –انټر کانټيننټل هوټل . دا زادئ مشاعره

فلسفه

په دې کيسه کې لرم

يوه ځانګړې فلسفه د مينې

جانان ته وګورم

په ځان مين شم

مور

د مور ورځ ده په ګلونو لمانځل کيږي
په ډاليو په رنګونو لمانځل کيږي
په خوږو خوږو غږونو لمانځل کيږي
په شاندارو محفلونو لمانځل کيږي

زه څه وکړمه چې نه لرم مورجانه
زه يې ياد لمانځم په سپينو اوښکو
زما وجود نن د دردونو سمندر دی
لوند او خيشت دی ښه په وينو وينو اوښکو

زه نن ځان احساسومه په نړۍ کې

له تر ټولو یو بې وسه اوبې کسه

ته وا خوله ،سترګې، لاسونه پښې مې نشته

ناهیلې مې رابهیږي له نفسه

زه نن ناست یم د تودې ژړا په غیږ کې

ایینه د تیر زمان مې پرته مخ ته

ټکې وینمه ځیره مې د مورجانې

په زړګي خورم د دردونو لښته سخته

بختور دي هغه څوک چې لري میندې

ورکوي مبارکي په مینه مینه

او خوږې میندې یې هم خپل اولادونه

نازوي او ښکلوي په مینه مینه

نو زه هم دمور سپیڅلي لوړ مقام ته

ورکوم مبارکي د مور د ورځې

دا نړۍ څه چې جنت کې دې ژوندۍ وي

سوله مخې خپلواکې د مور د ورځې

غبرګولی ۱۳۸۸ ۲٤

کابل نوا راډیو

د مور ورځ

کلي

هره خبره دې

د کايناتو د ښکلا د دروازې

رڼه کلي ښکاريده

خو اوس جوته شو چې

هره خبره دې رڼه کلي ده

مګر خلاصيږي پرې د شنو دروغو

د توربخونی نړۍ زیره او کچه دراوزه

کب ۱۳۸۸ ۹

کابل نوا راډيو

شاعر او تیره

!شاعر : نوم دې مېينه د انسان په شان ته ګوري تيرې

! نن دې راسپړم راز کوو خبرې نورې تيرې

تيره : شاعره! خپله ورکه بل ځای چيرې ولټوه

خپلو پوښتنو ته ځواب ما سره مه لټوه

شاعر :تيرې ! قربان دې شم ما دوست وګڼه حال ووايه

ستا په ځيره کې داسې بل ډول تاثير راشين دی

ستا له خبرو نه سرې سرې سلګی وريږې

ستا د اواز په رپيدونکې تار کې وير راشين دی

ګرانې ! دستا په سوزيدلې تپې تپې رنګ کې

د يوې غوځې مينې دوه پرکه تصوير راشين دی

اخ په تا د کومو ستمګرو لاسو سيوری شوی؟

په هر يو رګ رګ کې دې خاپ خاپ د يو تير راشين دی

تيره! شاعره! اوس چې مې راسپړې راته غوږ ونيسه

مونږ و سل ګونه کاله وړاندې دوه خواږه مينان

جانان زلمی و او زه هم ومه ښه چته پيغله

مونږ د يو کلی يو ګاونډ د يو کاله مينان

مونږه په زړونو کې د يو بل سره ژوند تيراوه

مونږ د فطرت په پسرلي کې و راشنه مينان

مونږه حيا لکه سينګار لکه ايمان بلله

مونږ د ياغي محيط په خوله کې پښتانه مينان

شاعر : د ژړغوني غږ بلا دې واخلم وايه کنه

د درد د پاڼو دهر لفظ مانا راښايه کنه

تيږه ! شاعره! پوی نه شوو چې څه ټکه راولويدله؟

زه او جانان يو څو شيبې په لار کې ودريدو

غوښتل مو يو بل ته د زړوپه ژبو وغږيږو

د يو زرين جهان په سره ګلزار کې ودريدو

خو يو ناڅاپه يو مرګونی غږ مو غوږ ته راغی

وې يې هغوی ګوری د سرې بې شرمی اور شويدې

دغو بې شرمو خو زموږه پښتو سپکه کړله

راځـئ چې ويې وژنو دا دوه کسان تور شويدي

مونږ پوهيدو چې زمونږ ترونه او زمونږ پلرونه

دلته د يو بل سره ژوند کړي د تربرونو په څير

مونږ پوهيدو چې زمونږ مرګ به په بوړي توپک وي

مونږ به په ډزو کړي سوري د غلبيلونو په څير

جانان ویل چي ګراني ! نوره کلیمه تیروه
راځه چي پښې سپکي کړو بله چاره پاتې نه ده
توکل په خدای یا به مو وژني یا به ځان خلاصوو
همدا دوې لارې دي او بله لاره پاتې نه ده

مونږه په منډو شو د شنو کروندو شنه لمن کي
مونږه د غره په لور د تیښتي لاره ونیوله
راپسي چيغه شوه له کلي ښه په شور او ځوږ کي
د هوډ په لاس مو د توکل هینداره ونیوله

شاعره ! مونږه چي رانیغ شوو په دې خړې غونډې
زړونه مو خولو ته راختلي وو مزل نه کیده
هر څو که مونږ په چټکتیا د ځوانی زور اچوو
پښې او لاسونه مو بې دمه وو څه چل نه کیده

بس د اوږدو اوږدو ټوپکو د خولو ښه شولو
جانان مي څو ډزه په ګل ګل بدن ولګیده
زما هم سر نه چرمداره لوپټه وښویده
ددرد په غشو مي دهیلو چمن ولګیدو

جانان په وینه وینه خولي کي راته وویل چي
ګراني ! قربان دې شم زه مرمه خو ته ځان خلاصوه
دا ظالمان به دې په کاڼو باندې ساه وکاږي
له دې تورلاسو نه ګلاب ګلاب ګریوان خلاصوه

غوښتل مي ووایم جانانه له تاسل ځله ځار

خو نامعلوم لاس دیار خولې نه سلگۍ وشلوله

زه هکه پکه شوم د ځان له واکه ووتمه

اسمانې ټکې مو د زړونو لړۍ وشلوله

بس ما په غیږه کې جانان ړنګ بنګ راوړلو

!خدای ته مې سوال وکړو چې خدایه ! ته مو وینې خدایه

ما ژوندۍ تیږه کړه چې ذکر ترقیامته وکړم

!په مینه مینه د جانان د پاکې مینې خدایه

زه خالق تیږه کړم دې وخت کې زورور د کلې

راغلل شهید جانان یې څو ډبرې نور وویشتو

بیا یې زما په خوا کې څیر جانان ته وکیندلو

د یو سپیڅلې عشق تندی یې په پیغور وویشتو

شاعر : تیږې ! بخښنه غواړم خاص یوه پوښتنه کوم

دا زه منم تاسو ضمیر ته ازادې ورکړې

خو اوس دنور په کرشمو کې یو بل وینی کنه؟

تاسو خو مینه کې سپیڅلې قربانې ورکړې

تیږه : شاعره !ووایم که نه وایم خو وبه وایم

رب دی د پاکو او سپیڅلو زړونو تل ملگری

مونږه په مینه کې ښه لویه مرتبه گټلې

شکر خالق دوباره راکړو ماته خپل ملگری

نو ته پوهیږې ؟ چې مونږ څومره بختور خلک یو؟

مونږه يو خوږ سپيڅلی ژوند د ژوند په مړينه کوو

شپه چې پخه شي يار له خاورو زه له تيږې ووزم

بس ټوله شپه د يو او بل په غيږې کې مينه کوو

غبرګولی ۱۳۸۵ ۹

لوګر دسنځل ګل مشاعره

مونږه د مينې اوښکلا قانون ته ژمن خلک يو

زمونږه کار د ګل هيندارو نه د ګرد مينځل دي

هسې خيالونه په لفظونو کې پېيل هم نه دي

شعر دتڼاکو په اوبو باندې د درد مينځل دي

سلواغه ۱۳۸۷ ۱۲

کابل نوا راډيو

□□□

چې لمبوي يې هر نظر په زهرجنو کتو

د کوم طبيب په مخکې واچوو د درد لاسونه ؟

بدرنګوي چې د ګلپاڼو د پېغلوټو څڼې

خدايه په غشو د باران وله د ګرد لاسونه

□□□

د اوښکو زړه مې د ګريوان د ريښنو لپو کې اوس

د اميد ترخ کې په سلګو کوي جانان ته دعا

بلا دې واخلمه سپوږمۍ ستورو ته ووايه چې

په نوراني شونډو وکړي افغانستان ته دعا

???

پرې خوره به شي د شنه فصل قالينه

نه ده دا چې مو د فکر کڅ ويجاړ دی

څوک دې نه کا د پښتو د ورکې هڅه

ددې ژبې تر شا لوی ولس ولاړ دی

ورى ۱۳۸۹ ۱۱

کابل نوا راډيو

???

ياد مو د بې غورو په نوم نکړې پام لمرمخيه !مونږ

کړې په مرګوني وخت کې هم هڅه تر ګله ده

تلو چې يار له څنو نه يې سور ګلاب راولويدو

دغه خاطره نه ده د سره اجل منګوله ده

مرغومی ۱۳۸۵ ۲۴

غزنی

سپین گلابونه يې دسترګو له درو بهيږي

بیا دجانان د احساساتو پسرلی یاغی دی

بس چې مې ويني راغاړي وزي زه څه ملامت؟

زه په خدای ډيره ګذاره کوم خو دی یاغي دی

سلواغه ۱۳۸۷ ۷

کابل نوا راډيو

???

د زړګيو دبنتي ترږي درته ناستي

د لمدو څنو بارانه چرته لاړې؟

د اختر شپه ده يوازې زه او زړه يو

یادوو دې ډېر جانانه چرته لاړې؟

۱۳۸۵

اریوب ځاځي خیرمېنه

د کوچني اختر شپه

□□□

سترګې د جانان زما په لیدو په ځان کې ورکې شي

څومره لېونی دې په ځوانۍ کې زړښت غواړي

سوې مو سیني د ارمانونو په سکروټو دي

دا للمې د څپو له اسمان نه اورښت غواړي

کب ۱۳۸۵ ۲۵

غزنی

□□□

ای! په بسملو ارادو به منزل څه وګټو؟

د ژوند په دښته مو د هر مزل اغاز رنځور دی

اوس مو تودې سندرې رېږي لکه جال د غنې

په دې ماحول کې حقیقت مړ دی مجاز رنځور دی

کب ۱۳۸۰ ۸

کابل

???

د ازمېښت لاره مې ونیوه بخښنه غواړم

دروازه څوک خلاصوي؟ شپې نه پېژندونکي غږ ته

د زمانو د اداګانو غلامي به وکړي

که مخامخ شوې دحسینو قتلېدونکي غږ ته

تله ۱۳۸۵ ۲۵

د شمشاد تیلویزیون کابل

???

نا ځاپي راباندې ولې راخوره شوې

د تازه خيال ډېوګۍ دې رانه مړه کړه

کج بانه ېې د نظر ادا ته تم دي

بختور دي پوهنتون کې کوې زده کړه

لیندۍ ۱۳۸۵ ۲۰

کابل پوهنتون د پښتو ادبیاتو څانګه

???

وخت به وي ها غر نه دی!؟ سردار به د سپرليو وي

بيا به يې د پښو چينو کې هر يو پاچا مخ مينځي

څه چې څو زړګيه! شپه دهغه کره وکړو چې

ناز يې هم پښتون وي په سنګينه حيا مخ مينځي

???

چینه مخ یې دموسکا په ګلو رنګ شو؟

که په زیږ مازدیګري کې لمر راڼنګ شو؟

ناز یې نه کوي مستي د نظر لاس کې

د هینداری په قالب کې ګلاب زنګ شو.

???

سره لوپټه دې وینم رپي خو اواز دې نشته

لکه کوي یو ځوک د غره لور ته له دښت خبره

جانانه ماته کټه مټه شي ستا غیږه رایاد

وریځې چې پیځو کې راتاوکړي د اوربښت خبره

???

د خوښۍ پولې نه یو څو جهانه هاغې خوا ته

لکه اونیز مړی کوږ پروت پښو داجل کې یمه

زما او خندا ترمنځه لوی غر د ژړا پروت دی

په دې ګمان مه شې چې شوم دې په محفل کې یمه

???

ګله !قربان زړه د شاعر مه وژنه

هنر چې مړ شي زمانې مړې شي

!معما د ددرد دې راسپړه جلانه

زر شه چې ګرمي تلوسې مړې شي

???

.لږ خو مې جانانه د نظر په لور درواړوه

مینځم د ګلاب کنډول کې مینه په خوږو اوبو

خیردی که ښایست دې دناز سیوري ته نسکور کړمه

ګراني! خلک تل لمبوي مړي په تودو اوبو

وري ۱۳۸۶ ۲۲

کابل

چي جهالت په وحشيانه لاره روان کړي

لا غرق نه يي له دې نوره به غرق څه وي؟

د کنځلو په بدل چي کنځل درکړم

نو زما او ستا ترمنځه به فرق څه وي؟

غزنی

اوس مې نيولې د اغزني ميني لار جانانه
لکه لمر گر ځم کړی ور ځ په يو مدار جانانه

د ليونی خندا نعمت راباندي مه بندوه
پر مونږ مدام کوه دداسي توري وار جانانه!

□□□

ځه ثبوت د سوال دې نتني انکار ته وړاندي کړم؟
هی افسوس جانانه چې پرون خبرې نه کوي

کوم جادوگر ناز د محبت له سيمې ويستو؟
گل جانان مې اوس په ټيلفون خبرې نه کوي

زمري ۱۳۸۶ ۱۰
غزنی

□□□

ځه که زه اوته نن يو بل نه پردي يو
په دنيا د محبت کې خو ژوندي يو

کاينات دې ښکلا بل چا ته پيرزو کړي

مونږ د خپل وجود تر شا شنه پسرلي يو

زمري ۱۳۸۶ ۲۵

غزنی

???

ته چې راته وخاندې زما هم مينه ځوانه شي

بريښ کوي ضرور سترګي چې لمر خوا ته کاته وشي

خير دی زه خو مړ صحيي خو ته جانانه پام کوه

هسې نه څه چارې دې په تکه سپينه خوله وشي.

سلواغه ۱۳۸۳ ۲۲

???

هسې دې کلي ته راپېښ شوم اړول خومې نه

دا چل چلند د میلمنو سره ځوک ښه نه ګڼي

ږز که کوې نو د ټټر پر سر مې ګل ایښی دی

مرورتوب د پښتنو سره ځوک ښه نه ګڼي

لیندۍ ۱۳۸۵ ۱۹

د شمشاد تیلویزیون کابل

???

چې د ځوانۍ زور یې اوبه شي رنګ شېبې ترې یوسي

دلیوني حسن خاوند به ځان ته هله پام شي

هغه چې ځان سینګاروي د لمر رڼا ته مدام

زما رېښې رېښې ګرېوان ته به یې کله پام شي

وږی ۱۲ ۱۳۸۲

کابل

???

ټس ووهي چاود شي پر هار لوند شي په سپینو وینو
داسې څوك نشته چې مو كړي ټكور ټكور ټټاكې

ساده پيغلوټې د ډوډۍ د پخولو شوق كې
په ځان پوه نشوه ترینه څنې كړې تنور ټټاكې

□□□

سره ټوټه له سرتړم په رنګ يې د تربور غواړم
لاندې له سالو يې دریابونه د سرور غواړم

دنګ سر مې نسکور په سجده یو خدای ته او نور جلان
مست پښتني خوی كې پښتني هوډ او غرور غواړم

وري ۱۳۸۶ ۱۰
غزنی

□□□

په حسین ولس مې داسې مرګی سور دی

لکه ګډ چې په بې موره وريو پړانګ وي

ددې ښار بادار مثال هم داسې دی چې

يو ملنګ يوه خورجينه يو يې ډانګ وي

غبرګولی ۱۳۸۸ ۱۷

کابل نوا راډيو

???

خدايزده چې کوم شک مو محبت کې دروغ وکرل؟

اوس زما او ستا ترمنځه ټول حقايق ماته خوري

ګوره له شاعر نه په هر خيال شننه مه غواړه

شعر خو بې مفهومه کيف دی کيف کې منطق ماته خوري

سلواغه ۱۳۸۷ ۱۲

کابل نوا راډيو

???

دغه مینه ناک دور کي څومره تنده تنده ده؟

زه مرمه په ګل پسې او ګل مري په بل ګل پسې

خیر دی که مې هیلي بدرګه ستا د ښکلا شولي

اړوي لمنې کوچی پیغلې په بخمل پسې

□□□

خدایه نور راکړه زورور فکرونه

سر ته مو راوله د سر فکرونه

دمحبت په تارو کلک وتړه

د بر کابل د لر خیبر فکرونه

□□□

اِستا د قدم د غبار رنګ پسې مو هم جانانه

د ریګ روان غوندې د دواړو سترګو تور ښویږي

هر ماسخوتن په هغه کور پسې چې ته پکې یې

یقین دې وشه زمونږ د کاڼو ختو کور ښویږي.

???

جانانه رحم ته اور واچوه د ظلم په لاس

ښایست چې کاڼی شي شاعر ته په هنر کې پټ شي

چې مې له مینې پټوې سترګې اشنا حق لرې

ستوري چې خوب کوي د وریځې په څادر کې پټ شي

???

اینې ته مې د زړه دوخت انصاف نه

خاص را پاتې دیو تك تور کاڼي وارشو

سندریزو سترګو چېرته رانه ولاړئ؟

 تخیل مې د رباب شکېدلی تارشو

ځاځي اریوب خیرمېنه

\

???

ګام ګام ته يې د نوي ښکلا ور پرانیستل کيږي
ژوندون چې مینه ناک شي د نفرت له نړی ووزي

اشنا تنګ نظري کول ښه کار نه دی راړنګ شه
. انسان باید په ژوند کې دخپل تن له کړی ووزي

چنګابښ ۱۳۸۶ ۱۵
غزني

???

پاچا يې هم په توره د خپل زور ماتوی نشي
خبره چې ولاړه په دلیل او په منطق وي

جلان څه ګرم چې ټوله شاعري يې مينه مينه

انسان بايد په ژوند کې خپل مسلک لره صادق وي

غبرګولی ۱۳۸۷ ۱۲

کابل   نوا راډيو